

ע"פ 66919/02/23 - ראמי שחאדה ע"י נגד מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי

בית המשפט המחוזי בחיפה

13 יולי 2023

ע"פ 66919-02-23 שחאדה נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כבוד השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר, סגנית נשיא
עדי חן-ברק, שופטת

מערער ראמי שחאדה ע"י ב"כ עו"ד מאהר תלחמי
נגד מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה פלילי
משיבה

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בימ"ש השלום בחיפה (כבוד השופט שלמה בנג'ו) מיום 4.8.22 ומיום 9.2.23 בהתאמה בת"פ 41615-05-21.

הנאשם הורשע בהתפרעות (סעיף 152 לחוק העונשין), ובתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (סעיף 274(1) לחוק העונשין).

1. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 13.5.21 בשעה 22:00 לערך, במהלך מבצע "שומר חומות", התקהלו באזור שפרעם עשרות אנשים, חלקם רעולי פנים, מבלי שקיבלו אישור לכך מהמשטרה.

המשתתפים בהתקהלות חסמו את הכביש, יידו אבנים, ירו זיקוקים לעבר השוטרים, קיללו אותם והפרו את הסדר הציבורי.

המערער היה בין המתפרעים ונטען כי היה לבוש בגדים שחורים, ועל פניו צעיף בצבע אפור שחור.

קצין בשם פארס, שהיה במקום, זיהה מספר מתפרעים רעולי פנים שרצו לכיוונו, ותפס את המערער ביניהם, אחז בחולצתו והפילו ארצה במטרה לעצרו. המערער התנגד למעצר, תקף את הקצין בכך שהיכה אותו באגרוף בפנים, ובסופו של דבר נעצר בסיוע שוטרים נוספים. נטען כי כתוצאה מהאירוע סבל השוטר מכאבים בפנים, בצוואר, שפשוף שטחי בכף ימין ונפיחות קלה, וכי הוא נזקק לטיפול רפואי.

2. בית המשפט קמא קבע בהכרעת דינו כי הוכח שקצין בשם באדר, שהיה במקום, נתן הוראת פיזור

כחוק, ברם חרף הוראה זו הגיבו המתפרעים באלימות ולא התפזרו.

נקבע כי מדובר היה באירוע אלים ונפיץ מצד הפורעים כנגד השוטרים, ולפיכך השוטרים לא היו צריכים להמתין זמן רב בין ההכרזה על פיזור ההתקהלות לבין נקיטת אמצעים, שכן היה עליהם לפעול באופן מיידי לצורך נטרול הסכנה, כך שהשימוש בכוח לתפיסת המפגינים (ביניהם המערער), ולהתגברות על התנגדותם למעצר, נעשה על פי חוק ובהתאם לסעיף 154 לחוק העונשין.

עוד נקבע כי עדות באדר הייתה מהימנה, לא נסתרה בחקירה הנגדית, וקיבלה חיזוק משמעותי מעדי התביעה האחרים, כך שיש לקבלה גם לעניין הוכחת ההתקהלות האסורה, הקריאה לפיזור, ודרכי פיזור.

באשר לטענת המערער כי הגיע למקום במקרה נקבע כי בהתאם להלכה הפסוקה אין נפקות לסיבת הגעתו של אדם לזירת התפרעות, וגם אם הוא הזדמן למקום באקראי יכול הוא להיחשב כמשתתף בהתפרעות.

נקבע כי מחומר הראיות עולה באופן ברור כי המערער נטל חלק פעיל בהתפרעות, היה חלק מקבוצה של רעולי פנים שרצו לעבר השוטר פארס, והיה חלק מהחבורה שזרקה אבנים וירתה זיקוקים. תיאור דומה בדבר התנהגותו האלימה של המערער במהלך האירוע עלה גם בעדויות השוטרים רושדי ופרץ.

עוד נדחתה טענת המערער לפיה יש לראות כמחדל את העובדה כי תוצרי הצילום של מצלמות השטח ומצלמות הגוף של השוטרים לא הוצגו לביהמ"ש קמא, שכן הוברר כי לא היו מצלמות שטח שצילמו האירוע, והשוטרים שהיו באירוע, לא נשאו מצלמות גוף, שכן לבשו אפוד וציוד.

בהתחשב באמור לעיל קבע בית המשפט קמא כממצא עובדתי כי המערער השתתף בהתקהלות האלימה והאסורה; המשטרה ביצעה קריאה כדין לפיזור ההתקהלות ומשתתפי ההתקהלות, וביניהם המערער, לא נענו לקריאה; המתקהלים יידו אבנים וזיקוקים לעבר השוטרים ויצרו סיטואציה מסכנת חיים; השוטרים הגיבו כדין בהפעלת כוח סביר, ואמצעים לפיזור הפגנה והמערער נעצר כדין.

ביחס לעבירה הנוספת קיבל בית המשפט קמא את עדות הקצין פארס לפיה המערער התנגד למעצר באלימות רבה, ונתן מכת אגרוף לפניו של פארס. נדחתה הטענה כי מתפרע אחר הוא שנתן את המכה לפארס. נקבע כי עדות השוטר רושדי, שנמצאה כאמינה ע"י ביהמ"ש קמא, מחזקת את עדות פארס בעניין זה. עוד נקבע כי גם עדות באדר, מחזקת את עדותו של פארס, שכן באדר העיד כי הבחין שפארס מדמם, ואף מסר שהוא הופנה לקבלת טיפול רפואי בשטח עקב עימות עם המערער.

ביחס לעדות המערער נקבע כי לא ניתן לתת בה אמון, שכן מדובר בגרסה מיתממת, מתחמקת, ורוויית סתירות. נקבע כי אין לקבל גרסת המערער לפיה הגיע למקום רק מתוך סקרנות, שכן מדובר היה במועד בו כל שפרעם סערה בעקבות הפרות סדר ואלימות. כן אין לקבל את טענתו כי קיבל את הצעף מאדם שאינו מכיר, ובאופן מקרי מיד לאחר מכן הושלך גז מדמיע לכיוונו. נקבע כי המקריות לה טוען המערער מופרכת, בלתי אמינה ותלושה מהמציאות.

בית המשפט קמא גם הפנה לכך שכשהמערער נעצר הוא אמר כי הוא מצטער, ולא אמר שהוא חף מפשע ולא

עשה דבר, כפי שהיה מצופה לו אכן היה מדובר באדם תמים שנקלע לסיטואציה בעל כורחו.

בית המשפט קמא אף הפנה לקיומה של סתירה בין גרסאות המערער לעניין מיקומו בעת האירוע: בחקירתו במשטרה אישר המערער כי היה בתוך ההמון, בעוד שבעדותו בביהמ"ש סתר טענה זו. בנוסף, לאחר שנעצר זיהה את עצמו בתמונות, ואילו בחקירתו במשטרה טען שזה לא הוא.

בסופו של דבר נקבע כי המערער היה מהדמויות הדומיננטיות בהתקהלות, הפעיל אלימות קשה בעת מעצרו, דבר שהצריך שלושה שוטרים כדי להתגבר על התנגדותו, כאשר גם הפגיעה בקצין פארס מלמדת על האלימות בה נקט הנאשם.

3. בגזר הדין נקבע כי מעשי המערער הינם בעלי חומרה יתרה מאחר שנעשו בתקופה בה התמודדה המדינה עם אלימות והתפרעויות המוניות שגרמו לסכנה ממשית לחיי אדם. מתחם הענישה הועמד בין 12 חודשי מאסר בפועל ל - 24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט נתן דעתו לגילו הצעיר של המערער (בן 23), להיותו נעדר עבר פלילי ומנהל חיים נורמטיביים. כן נלקחו בחשבון דברי עדי האופי שהעידו לטובתו.

מנגד, נלקח בחשבון האמור בחוות הדעת של שירות המבחן ממנה עלה כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו, עשה חישובים של עלות תועלת, הציג עצמו כקורבן, לא הפנים חומרת מעשיו (נמלט מקצין משטרה שהורה לו לעצור, וכשנעצר היכה את הקצין).

בשים לב לעבירות החמורות בהן הורשע, למניע האידיאולוגי המובהק, לסיכון המוכח שיש לציבור בכלל ולאנשי הביטחון בפרט, ובשים לב לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, נקבע כי יש מקום להטיל עונש מוחשי ומרתיע הכולל רכיב של מאסר בפועל, ואולם בהתחשב בהעדר עבר פלילי, נקבע כי עונש המאסר יהיה בצד הנמוך במתחם הענישה, כך שנגזרו 12 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו), 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור בתקופה זו את אחת העבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות לרבות איומים וירשע בגינם, קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר, ופיצוי לשוטר בסך של 3,000 ₪.

טענות הצדדים (בתמצית):

המערער:

4. שגה ביהמ"ש קמא שהרשיע המערער בביצוע עבירת ההתפרעות, שכן המערער נקלע למקום ההתפרעות באקראי מתוך סקרנות בלבד, ולא לקח חלק מהתפרעות.

עדות המערער לפיה יצא להליכה ובהגיעו למקום, קיבל צעיף מאדם אלמוני, ומיד לאחר מכן התפוצצו רימוני הלם בסמוך אליו, והוא שם הצעיף על פניו מחשש מגז, הינה גרסה עקבית ואותנטית.

איש מהשוטרים שהיו במקום לא העיד כי ראה את המערער זורק אבנים, יורה זיקוקים או משתתף בהתפרעות בדרך כלשהי, וכל שהעיד השוטר פארס, בעניין זה, היה כי ראה את המערער רץ לעברו יחד עם קבוצה של

רעולי פנים.

גם אם ניתנה הוראת פיזור ההתקהלות כדין, אזי, לא הוכח שהמערער שמע את הוראת הפיזור וסירב להתפזר, ומכאן שלא התקיים התנאי של הכרזה על פיזור ההתקהלות, כך שמעצרו של המערער היה בלתי חוקי, ועמדה לו הזכות להתנגד למעצר.

יובהר כי בהודעת הערעור נטען בנוסף כי כלל לא הוכח שנתנה הוראת פיזור התקהלות ברם בטיעון בע"פ חזר בו ב"כ המערער מטענה זו, והתמקד בטענה לפיה לא הוכח כי המערער ו/או אחרים שמעו את הוראת הפיזור, שכן לא נעשה שימוש במגפונים או אמצעי הגברה אחרים כפי שנדרש בחוק, ומכאן שההכרזה לא הייתה חוקית.

ביהמ"ש קמא התעלם מטענת המערער לפיה לא נחקר כלל בגין תקיפתו של השוטר פארס שכן השוטר שרשם את דו"ח המעצר כלל לא רשם כי המערער תקף השוטר אלא התמקד בהתפרעות וזריקת האבנים והזיקוקים.

עוד נטען כי המערער לא עומת בחקירתו עם טענת השוטר פארס כי המערער תקף אותו באגרוף לפניו, ועל כן יש לזכותו מעבירת תקיפת השוטר פארס.

בנוסף נטען כי עדות השוטר פארס הייתה עדות יחידה על בסיסה הרשיע ביהמ"ש קמא את המערער בתקיפת השוטר, זאת על אף שאף שאיש מהשוטרים שהיו במקום, לא ראה את המערער תוקף את השוטר פארס. בפרט שגה ביהמ"ש קמא בכך שהתעלם מעדות השוטר אסרף ממנה עלה כי פארס לא אמר לו שהמערער תקף אותו, מה גם שהשוטר פארס לא רשם דו"ח פעולה.

עוד נטען כי לפארס היה מניע לטעון שהמערער תקף אותו, זאת על מנת להצדיק את שימושו של פארס בכוח מופרז כלפי המערער.

ביחס לדו"ח הפעולה של שוטר בשם אביב נטען כי בית המשפט קמא התעלם מהעובדה שהשוטר אביב לא רשם שראה כי המערער תוקף את השוטר פארס, ומנגד, רשם אביב בדו"ח הפעולה כי עובר למעצרו של המערער, ראה אדם אחר, שהוא לא המערער, בועט בפרצופו של השוטר פארס, ולכן לא ברור מדוע העדיף ביהמ"ש קמא את גרסתו של השוטר פארס בנוגע לפגיעתו, על פני עדותו של השוטר אביב.

מעיון בתמונה ת/2, שצולמה מס' שניות לאחר מעצרו של המערער, נראה השוטר פארס, כשהוא לבוש באפוד וקסדה לראשו, מחייך ונינוח, ולא מראה סימני מצוקה כלשהם, בעוד שעניי המערער מכוסות וידיו כבולות מאחורי גבו, כך שהטענה כי תקף את השוטר פארס בפניו אינה מתיישבת עם ההיגיון.

עוד נטען כי אף אם היה מקום לקבל גרסת השוטר פארס לפיה המערער תקף אותו באגרוף בפנים, אזי, לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המערער התכוון לתקוף, וקיימת אפשרות, שלא נשללה, לפיה פארס נפגע מידו של הנאשם בזמן שזה ניסה להשתחרר מאחיזת השוטר, ומבלי שהתכוון לפגוע בשוטר.

בנוגע לגזר הדין נטען כי המערער אדם נורמטיבי ונעדר עבר פלילי. ההתפרעות בשרעם לא הייתה חמורה, המשטרה הצליחה לפזר את ההתקהלות תוך זמן קצר, ותקיפת השוטר לא הייתה חמורה ומכוונת, כאשר מנגד תקיפת השוטר את המערער הייתה חמורה.

על כן נטען כי שגה ביהמ"ש קמא בקביעת מתחם הענישה וכן בקביעת עונש המאסר, ומבוקש לקבוע עונש קצר יותר שירוצה בעבודות שירות.

המשיבה:

5. המשיבה מבקשת לדחות הערעור.

ביחס להכרעת הדין נטען כי מבוקש להתערב בממצאים עובדתיים ובקביעות מהימנות, שאין מקום כי ערכאת ערעור תתערב בהם.

נטען כי מדובר במערער שניסה להרחיק את עצמו מכל דבר, ושהכחיש כל עובדה ועובדה בכתב האישום.

ביחס להכרזה נטען כי השוטר עמד בדרישות הסעיף שכן לא מדובר ברשימה סגורה וניתן היה לבצע ההכרזה גם בצעקות, בפרט כאשר מדובר במצב מורכב וסוער כל כך, מה גם שהוראת ההתפזרות בהתאם לעדות השוטר ממילא נקלטה אצל המפגינים, שכן בהתאם לעדותו - בעקבות ההכרזה, האירוע התעצם.

באשר לעבירת התקיפה נטען כי היה מקום לקבל את עדות פארס (השוטר שהותקף), אשר זיהה המערער כמי שתקף אותו, ואין קושי בעובדה ששוטר אחר תיאר אדם אחר שתקף בסיטואציה שבה ממילא מספר מפגינים (ולא רק אחד) אכן התקיפו שוטרים.

ביחס לגזר הדין נטען כי קביעת המתחם, וכן קביעת העונש בתוך המתחם נעשתה בהתאם להלכה הפסוקה באירועים דומים ובהתאם לנתוני המערער, והנסיבות הספציפיות.

6. **דין והכרעה:**

לאחר ששקלנו טענות הצדדים, ועיינו במלוא חומר הראיות בתיק בית המשפט קמא, אנו סבורים כי דין הערעור להידחות הן ביחס להכרעת הדין והן ביחס לגזר הדין.

טענות המערער מופנות בעיקרן כנגד ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי בימ"ש קמא, וכידוע יש לערכאה הדיונית יתרון מובנה בקביעת ממצאים עובדתיים, נוכח התרשמותה הישירה והבלתי אמצעית מהראיות והעדויות המובאות בפניה, כך שאין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות כאמור [ע"פ 990/21 פלוני נ' מ"י (30.11.2022); ע"פ 2647/21 פלוני נ' מ"י (21.08.2022)], אלא במקרים חריגים ביותר בהם טענה הערכאה הדיונית טעות בולטת היורדת לשורשו של עניין, בהערכת העדויות או כאשר המסקנה שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות אינה מתחייבת מהן, וכן כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון בלבד, לא על הערכת מהימנות.

הכרעת הדין במקרה דנן מבוססת על מהימנות העדים שמסרו עדות מפורטת בפני בית המשפט קמא, עדות

עמוד 5

שגם נמצאו לה חיזוקים (בין היתר בעדות המערער עצמו), ומכאן שלערכאה הדיונית יתרון העומד על כנו, ולא מצאנו הצדקה כלשהי להתערב בקביעות העובדתיות של בימ"ש קמא, כאשר המערער לא הצביע על כל טעם ממשי לעשות כן.

7. הטענה המרכזית אליה הפנה ב"כ המערער, לאחר שחזר בו מהטענה שלא הוכח כי בוצעה הכרזה ביחס לפיזור ההתקהלות, היא כי לא הוכח שהמערער שמעאת ההכרזה (משהוברר כי לא נעשה שימוש באמצעי הגברה כלשהו, ובשים לב לרעש שהיה בשטח, ולכמות האנשים), כך שנטען כי הוראת הפיזור לא נעשתה כראוי, והמערער לא היה חוקי.

בפרט נטען כי בהתאם לסעיף 153 לחוק העונשין היה מקום לעשות שימוש באמצעי הגברה (משרוקית או חצוצרה או מגפון), וכי לא נעשה שימוש באמצעים כאלו בשטח.

אין בידינו לקבל טענה זו: בית המשפט קמא קבע כקביעה עובדתית כי הקצין באדר קרא והכריז למפגינים כי מדובר בהתקהלות אסורה ולא חוקית, וביקש שיתפזרו, כאשר עדות זו נתמכת בעדות שוטר נוסף שהתקבלה כאמור.

סעיף 153 לחוק העונשין קובע כי - **"ממונה על מחוז, או קצין מחוז, או שופט שלום, ובהעדרם שוטר בדרגת מפקח משנה ומעלה, הרואה שלושה אנשים לפחות, מתפרעים, או חושש שהם עומדים להתפרע, רשאי, לאחר שהודיע על נוכחותו בתקיעת חצוצרה, בשריקת משרוקית או בכל אמצעי כיוצא באלה, או בירי אקדח, להורות להם שיתפזרו בשקט"**.

כל הנוגע לדרישה להודיע בדרך של "תקיעת חצוצרה, בשריקת משרוקית, או בכל אמצעי כיוצא באלה", מתייחס להודעה על נוכחות. אין בסעיף דרישה כי ההוראה להתפזר תעשה ברמקול, ובשים לב לקביעות העובדתיות של בית המשפט קמא לפיהן המפגינים ידו אבנים וירו זיקוקים לעבר השוטרים, לא יכול להיות חולק כי הנוכחות היתה ידועה וברורה למפגינים.

מכל מקום לא מדובר ברשימה סגורה, והרמת קול יכולה לבוא בגדר אמצעי נוסף הן ביחס להודעה על הנוכחות, והן ביחס להוראה להתפזר.

מעדות באדר עולה באופן ברור ומפורש כי נעשתה על ידו כריזה להתפזר וכי המפגינים שמעו היטב את מה שאמר, שכן בתגובה לדבריו הסלימו את התנהגותם:

"ש. אתה הכרזת למפגינים להתפזר ?

ת. נכון

ש. היה לך מגפון ?

ת. בצעקות

ש. מה הנהלים אומרים לגבי זה ?

ת. שצריך לוודא שהם שומעים אותי והם שמעו מצויין. ברגע שהכרזתי שמדובר בהתקהלות בלתי חוקית, ואני מבקש שהם יתפזרו מהמקום, התגובה שלהם הייתה שכל הכעס יצא לכיוון שלנו בידוויי אבנים וזיקוקים....

.....

הכרזנו לאנשים שמדובר בהפגנה בלתי חוקית, הם שמעו את זה, הכירו את זה והתגובה שלהם הייתה במקום להתפזר להתחיל ידוי אבנים וירי זיקוקים

.....

ש. לפני ההכרזה כולם עמדו בשקט, ואז אתה כרזת ?

ת. כן, הם ניסו להתקרב אלינו....ברגע שכרזנו להם להתפזר, התחיל ירי זיקוקים וידויי אבנים...

....

הם שמעו וידעו והבינו ומיד לאחר מכן התחיל ידוי אבנים וירי זיקוקים...

.....

קראתי בצעקות בערבית ובעברית" - ראה בעדותו החל מעמ' 11 שר' 21 והלאה.

8. בכל הנוגע לזמן שהמתינו השוטרים בין ההכרזה למפגינים ועד נקיטת אמצעי הפיזור, ובכלל זה המעצרים, כולל זה של המערער, אין לנו אלא לאמץ את קביעת בית משפט קמא כי המונח "זמן סביר" הנקוב בהוראת סעיף 154 לחוק העונשין הוא מושג תלוי מצב ונסיבות העניין.

במקרה דנן ומהעולה מחומר הראיות אין חולק כי המצב היה נפיץ, רווי מתח ואלימות, התפרעות קשה שכללה שימוש באמצעים אלימים מצד הפורעים כלפי השוטרים (ובכלל זה זריקת אבני וירי זיקוקים), כאשר השוטרים היו מצויים בסכנה מיידית, ומכאן שלא היה מקום להמתין זמן רב מההכרזה, אלא לפעול מיידית לפיזור ההפגנה, ולנטרול הסכנה הממשית והמוחשית לשוטרים כפי שאכן נעשה בפועל.

יובהר כי האירוע התרחש במסגרת מבצע "שומר חומות" - עיתוי בטחוני רגיש ביותר בו התרחשו ברחבי ישראל התפרעויות אלימות על רקע לאומני - גזעני, אשר ביחס לימים אלו נפסק כבר כי - "היו אלו ימים בהם אלימות ושנאה גאו ברחובות ישראל והתפרעויות ממניעים גזעניים לאומניים התרחשו מדי יום. במערכה זו אזרחי ישראל היו שרויים תחת אלימות משתי חזיתות בה בעת - מבית ומחוץ... חלף התנהגות אחראית שבכוחה להרגיע את המתח בין האזרחים, הפורעים מלבים במו ידיהם את בעירת האלימות ואף מקשים על כוחות הביטחון להשיב את הסדר האזרחי והציבורי על כנו, משכך נדרשת ענישה אשר תרתיע השתתפות בהתפרעויות אלימות העלולות בנקל להסב נזק לרכוש ולחיי אדם" -ע"פ 2331/22 סרור ואח' נ' מ"י ניתן (7.11.22)).

9. באשר לטענה הנוגעת להעדר מצלמות - נקבע עובדתית, ולא מצאנו כל מקום להתערב בקביעה זו, כי לא היו מצלמות שכיסו האירוע, שכן המצלמות נשברו בימים קודמים ע"י מתפרעים (ראה, בין היתר, עדות חוקר המשטרה עריסאן סעיד בעמ' 35 שר' 30).

ביחס למצלמות הגוף - התקבלה עדות הקצין פארס לפיה הוא לא נשא מצלמה, שכן קצינים לא חייבים לשאת, וכי השוטרים שנכחו באירוע לא הרכיבו מצלמות גוף שכן לבשו אפוד וציוד.

10. בכל הנוגע לטענה הנוגעת לתקיפת השוטר בזמן המעצר:

התקבלה עדות הקצין פארס לפיה המערער התנגד למעצר באלימות רבה, תוך שהוא נותן לפארס מכת אגרוף לפנים והולם בו בידיו וברגליו ומנסה להימלט.

הקצין כן עומת עם דוח פעולה של שוטר אחר, שנטען כי ראה משהו אחר נותן לפארס בעיטה בפנים, ברם חזר והעיד כי המערער הוא זה שנתן לו אגרוף, ובית המשפט קמא העדיף עדות זו.

כן הגיש הקצין פארס תמונות שצילם זמן קצר מאוד לאחר המעצר, בהן נראה המערער שהוא עוטה צעיף ששימש אותו להסתיר פניו.

בית המשפט קמא בחן את עדות פארס, ואף השווה אותה לדוחות הפעולה שנערכו וליתר הראיות, ובכלל זה אף התייחס לחיזוק שקבלה עדות פארס, מעדות שוטר נוסף-רושדי. על כן נקבע, ובצדק, כי עדות פארס אמינה ומהימנה, כאשר פארס אף לא נרתע מלהעיד כי הפעיל בעצמו כוח כלפי המערער, ובכלל זה מכות, על מנת להתגבר על האלימות של המערער.

לא מצאנו מקום להתערב בקביעה עובדתית זו המבוססת על התרשמות בית המשפט קמא מהעדים, מאמינותם, ומהעובדה שלעדות פארס נמצא חיזוק בעדות שוטר נוסף כך שקיים בסיס איתן לקביעה כי המערער הפעיל אלימות קשה וחמורה בעת שנעצר ע"י פארס, באופן שהיה צורך בשלושה שוטרים על מנת להתגבר על האלימות מצידו.

באשר לטרוניית ב"כ המערער בכל הנוגע לעדות אביב, ממנה עולה לכאורה כי ראה אדם אחר שאינו המערער כשהוא בועט בפארס, אומר כי מקריאת עדותו של אביב לא עולה כי זה אכן מה שראה. מעדות אביב ניתן ללמוד כי במקום היו מספר רב של אנשים שתקפו כאשר לאביב היה קשה אכן לזהות מי הבועט ומי הנבעט:

"ראיתי מאבקים, היו המון אנשים מסביב, ראיתי רגל שבועטת ושוטר כלשהו שנפגע, אני לא יודע להגיד מי הבועט ומי הנבעט...עמ' 36 שר' 25 לפרוט'"), ברם אין בכך כדי להעלות או להוריד מעדות פארס שהתקבלה כאמינה, ושכאמור קבלה חיזוק מעדות השוטר רושדי, ביחס לזיהוי המערער כמי שתקף את פארס באגרוף.

11. לכל האמור נוסף כי בית המשפט קמא לא נתן כל אמון בעדות המערער בקביעתו שעדותו הייתה מיתממת, מתחמקת, רווית פרכות וסתירות בכל הנוגע לסיבה בגינה הגיע למקום, ביחס לקבלת הצעיף ששם על פניו מאדם שאינו מכיר, מה גם שכאשר נעצר ונשאל מה יש לו להגיד, אמר שהוא מצטער ולא

אמר כי לא עשה דבר או כי לא עשה דבר.

12. בכל הנוגע לערעור על גזר הדין:

הלכה פסוקה היא כי ערכאת ערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש שהושת על נאשם, אלא במקרים חריגים, שבהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית או שיש בעונש שנגזר משום חריגה קיצונית מרמת הענישה המקובלת [ראו: ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מ"י (03.02.1998); ע"פ 6992/08 כץ נ' מ"י (12.10.2009); ע"פ 1964/14 שימשילשווילי נ' מ"י (06.07.2014); ע"פ 7716/14 אבו סעיפאן נ' מ"י (27.4.2015); ע"פ 6522/15 חאג' נ' מ"י (25.5.2016); ע"פ P 4302/18 ספיר בוקשטיין נ' מ"י (21.01.2019); ע"פ 8435/17 דוד נפתלי נ' מ"י (07.04.2019)].

בנסיבות מקרה זה אין אנו סבורים כי יש מקום להתערב במתחם הענישה שנקבע, ואף אין אנו סבורים כי העונש שהוטל על המערער חורג לחומרה במידה המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור.

כבר התייחסנו בעבר לכך שכאשר מדובר בעבירות אשר מבוצעות ממניע גזעני ולאומני יש לתת משקל מוגבר לשיקולים של הרתעה והגנה על שלום הציבור. גם בית המשפט העליון עמד בפסיקתו על החומרה הגלומה בעבירות התפרעויות המונים, אשר מציבות סכנה ישירה וממשית לחיי אדם, ואף עלולות להוביל לפגיעות קשות ומשמעותיות בגוף ורכוש, ונקבע כי יש לנקוט במדיניות ענישה אשר תרתיע ותרסן התפרעויות העלולות לסחוף המון רב ולצאת מגדר שליטה [ע"מ 901/22 להוסיף פרטים...; ע"פ 4585/22 מ"י נ' ספואן אבואל ערדאת (25.07.2022); ע"פ 7211/04 מ"י נ' פלוני (13.03.2006)].

סבורים אנו כי במסגרת גזר הדין נתן בית המשפט קמא משקל לכלל נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של המערער כמפורט בגזר הדין (כאשר נזכיר כי מתסקיר שירות המבחן בעניננו של המערער עולה כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות מצידו, ושירות המבחן אף קבע כי אין ביכולתו להמליץ על ענישה טיפולית-שיקומית). לא מדובר בענישה חריגה אלא בענישה שעולה בקנה אחד עם גזרי דין רבים מאוד שנתנו במקרים אחרים דומים, ובוודאי שאין מדובר בגזר דין המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

בסיכומו של דבר - דינו של הערעור להדחות על כל חלקיו וכך אנו מורים.

המערער יתייצב לריצוי המאסר שנגזר עליו בבית מעצר קישון ביום 1.8.23 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שב"ס, טלפונים: 074-7831077, 074-7831078.

יש להעביר עותק לשב"ס.

ניתן היום, כ"ד תמוז
תשפ"ג, 13 יולי 2023,
במעמד המערער וב"כ
הצדדים.

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**

עדי חן-ברק, שופטת

**בטינה טאובר, סגנית
נשיא**